

## **Minneord Ingulf Magne Skogestad**

Født 21. feb. 1923 i Flekkefjord

Død 13.mai 2013 i Asker (bisettelse Østenstad kirke 21. mai 2013).

Kjære far. Du var virkelig en god far. Du må ha hatt et naturlig talent - for du vokste selv opp uten far. Faren din, Erik, reiste til Montana i USA i 1918 og var bare hjemme i Flekkefjord noen korte noen perioder. Du ble født i 1923 og du kan ikke huske din far som døde i 1934. Han døde av influensa mens han jobbet som gårdsarbeider i Big Timber i Montana.

Men du hadde en god barndom og vokste opp i en god familie full av kjærlighet; mor Tonette, storesøster Selma og storebror Øystein. Eldstebror Peder døde av sykdom i 1931, ikke fullt 16 år gammel.

Litt bortskjemt tror jeg nok minstegutten var. Du var flink på skolen, god til å spille fotball og populær blant de andre barna. Du ble bedt i alle bursdagselskaper i klassen selv om du selv ikke inviterte til bursdagsselskap.

Det var en nøysom familie, men dere hadde eget hus i Nesgaten 18 og led ingen nød. Faren din Erik sendte penger fra Amerika så lenge han levde og moren din vasket og hadde andre småjobber. Du hadde en fantastisk mor som kun tenkte på andres beste. Dine søsken, Selma og Øystein, kom ganske tidlig i arbeid, men det ble tidlig klart at du var usedvanlig begavet, og du fikk gå på realskole og gymnas, og begynte på NTH i Trondheim høsten 1943. Du hadde Meget i alle fag på gymnaset, og det ga S i hovedkarakter - og du var «preseterist» som det het den gang. Kjemilinjens var den vanskeligste å komme inn på på NTH så det var sikkert en av grunnene til at du begynte der. Det var mange dyktige medstudenter så du var ikke lenger best i klassen. På grunn av krigen fikk du et avbrekk i studiet på 1.5 år. Men du har veldig gode minner fra studietiden i Trondheim og hadde noen av dine lykkeligste dager der. Det kunne vi tydelig merke når du kom på besøk hos oss i Trondheim.

Ingulf ble sivilingeniør i kjemi, men han hadde også andre interesser. Din mor, Tonette, ville at du skulle bli prest, men det tror jeg aldri du seriøst vurderte. Hvis du ikke hadde blitt ingeniør, så er det kanskje filolog du hadde blitt; du kunne utenat store deler av forfatterskapet til Wergeland, Ibsen og andre diktere som Wildenvey og Welhaven.

Etter endt studium i Trondheim i 1948 bar det tilbake til Flekkefjord der du fikk jobb på Aarenes Lærfabrikk med driftsbestyrer Johannes Wiborg Eyde som sjef.

Tidlig på sommeren 1953 fikk Sigrid Wiborg Eyde besøk av sin niese Patricia fra Syd-Afrika, som jobbet som sykepleier i England. Det var ikke så mange som behersket engelsk i Flekkefjord på den tiden så Ingulf var et naturlig valg som guide for Patricia. Ingulf var kjekk med blondt hår, blå øyne og et smil som smeltet de

fleste. Og så hadde han en flott båt å kjøre på fjorden med. Patricia var ung, søt, energisk og et pust av den store verden. Det ble stormforelskelse og starten på livslang kjærlighet som varte i 60 år.

Vår kusine Monica skriver I en epost til oss:

*His marriage to Pat over the years has been an inspiration - a real love story which restores my belief in two people being deeply committed to each other.*

Ingulf hadde ikke greid seg ikke uten Pat som livsledsager, men hennes besøk til Flekkefjord var et lykketreff også for hans karriere. Lærvareindustrien var på retur i Norge og det fikk Ingulf til å vurdere andre muligheter. Patricia kunne gjerne tenke seg til varmere strøk.

I 1956 lyste ICI's datterselskap African Explosives ut ledige stillinger som kjemingeniører i Syd-Afrika. Det passet ypperlig og i september 1956 fløy den lille familien på tre ut til Syd-Afrika. ICI, det engelske Imperial Industries, var på den tid verdens ledende kjemiselskap og hadde moderne fabrikkbygg som var langt mer avansert enn det enkle garveriet i Flekkefjord.

Men Ingulf var jo veldig norsk så oppholdet varte ikke så veldig lenge. Og 5 år senere, da familien, som nå var blitt fem, søkte seg tilbake til Norge, hadde Ingulf opparbeidet seg en kompetanse som passet ideelt til Norsk Hydro's nye satsning på mer moderne petrokjemisk industri.

Etter noen år på Hovedkontoret i Bygdø Alle 2, ble Ingulf i 1968 bedt om å ta på seg jobben med å lede ammoniakfabrikkene N1 og N2 på Herøya i Porsgrunn. N2 var Herøyas nye stolthet, en topp moderne fabrikk basert på den nyeste ICI-teknologi. Ingulf kjente anlegget fra den teoretiske siden da han var med å designe fabrikk i Oslo - han designet og beregnet blant annet de fire vannvasketårnene for CO<sub>2</sub>, de eneste i verden, og som med sine store vikingskip fremdeles pryder inngangen til Herøya-fabrikkene - og han kjente prosessene fra den praktiske siden fra sin tid hos ICI i Syd-Afrika.

Men N2-fabrikk produserte mye mindre enn forutsatt og det var stadig driftsstopp. Herøya ville helst greie seg alene og det var kun etter mye nøling at de godtok å få en fra Hovedkontoret som sjef. Overingeniør Ingulf Skogestad jobbet hardt, og i løpet av ganske kort tid fikk han den nye fabrikk i gang. Det ble satt produksjonsrekorder og pengene strømmet inn.

15 år senere gjentok Ingulf suksessen i Qatar, nå som direktør for Hydro's datterselskap Qafco. Ingulf fikk igjen skikk på et prosessanlegg som var plaget med hyppige stopper og millionene strømte inn.

Far var veldig skoleflink og dyktig på mange måter, men praktisk er det ingen som kan si han var, på tross at han hadde en bror som var snekker og en mor som var praktisk. Men Ingulf fikk likevel fabrikkene til å gå som klokker, han kjente prosessene, han visste hvordan det skulle være og han hadde evnen til å lede andre til å utføre det praktiske arbeidet.

Som sjef satte Ingulf seg i stor respekt. Han stolte på sine medarbeidere og la seg ikke opp i detaljer. Men han sa klart fra om noen ikke gjorde en skikkelig jobb. Han hadde lite til overs for «samarbeidsforsøkene» som Hydro-ledelsen og Herøya Arbeiderforening innledet rundt 1970. Han mente at hvis man hadde kompetente arbeidere som man stolte på og stilte krav til så kom samarbeidet av seg selv.

Som far var Ingulfs stil noe av det samme. Han la seg ikke opp i for mye, men han forutsatte at vi gjorde det riktige, han hjalp til når det trengtes og han ga hyppig ros. Han kunne også være streng, når det behøvdes. Han var jo litt hissig, men det var over etter 30 sekunder.

Han var en kjærlig far, spesielt for sin tid, og det vanket stadig stadig klapp på hodet og på kinnet. Hans måte å sjekke feberen på, ved å kysse oss på hodet, var bedre enn termometer og ga umiddelbar lindring. Han var en leken far og la seg gjerne på gulvet. På tur i skogen var det ingen krav om toppturer, det var mest lek og bygging av barhytter. De andre guttene på Hoff Terrasse i Oslo ønsket alle seg en far som Ingulf, som hadde grønn anorakk og som de kunne leke gjemsel med i skogen i Sørkedalen.

Det første jeg husker av far er en stor mann, hår på armer, ben og bryst. Han lekte med oss, leide oss, badet sammen. Vi satt på fanget mens han barberte seg og han sang «Old man river» - som Jonas sang så flott i stad. Fars versjon var litt mer nynning, mmm...

Ingulf var en relativt bedagelig anlagt person. Hvis han fikk velge, kunne han gjerne sitte i godstolen hele helgen og se på sport på TV. Den meste maten fikk han hjemme hos Pat. Han følte ikke noe veldig behov for å reise på lange ferieturer eller å gå på stranden. Slikt sett var han og mor (Patricia) ganske forskjellige, men det var aldri noe stort problem. De godtok hverandre som de var og det er nok den viktigste forutsetningen for et langt og godt samliv.

Familien betydde veldig mye for far, og han hadde alltid et vennlig ord til alle. Du var veldig stolt av alle dine 3 barn og 10 barnebarn. Vi hadde en fantastisk tur til Gran Canaria i februar for å feire din 90-års dag med 21 deltagere som vi husker og vil huske med stor glede.

Jeg er glad for at jeg fikk være mye sammen med Ingulf den siste tiden på sykehuset. Du var redusert og var blitt glemsk. Men personligheten var den samme. Du kunne kjefta på oss når vi ikke gjorde det riktige, som å rette på lakenet i senga. «Nei, nå må vi få tak i noen som kan dette, du er jo helt håpløs». Men i neste

øyeblikk så du på oss med store blå øyne og satte opp et stort smil som smeltet alle, inkludert pleierne.

Som hun sa, Liv, en pleier på Bærum sykehus som kjente Ingulf litt fra barndommen i Flekkefjord, «Helledussen, så skjønn du er».

En annen ting – som jeg var klar men ble mer oppmerksom på den siste tiden - var at du var veldig god på det som populært kalles ikke-verbal kommunikasjon. Du oppfattet blick og ansiktsuttrykk og visste utmerket hva folk egentlig mente. Denne evnen beholdt du til det siste.

Og du viste alle at en supersunn livsstil ikke er en forutsetning for et langt liv. Man kan godt innta godstolen og ta det rolig med en whisky hver ettermiddag og likevel bli 90 år. Men du fulgte det gamle visdomsordet «Alt med måte». Du fikk kreft i tykktarmen for 5 uker siden, og den operasjonen kom du på deg på sedvanlig vis greit igjennom. Men den påfølgende komplikasjonen med oppkast i vrangstrupen som ga kjemisk lungebetennelse var det verre med. Du var utrolig seig og viste stor livslyst til det siste. «Pasienten kom seg på mirakuløst vis» sto det i journalen fra Bærum sykehus da du ble overført til Bråset bo- og omsorgsenter i Røyken for to uker siden. Men til slutt ble det for mye - selv for deg.

Vi var veldig glad i deg alle sammen, Ingulf - du var elskelig og veldig lett å bli glad i. Vi har masse gode minner som vi vil ta med oss videre. Takk for alt.

Sigurd Skogestad

---

Tillegg:

Ingulf flyktet til Sverige og så videre til England under krigen.

Flukten be ordnet av Harald Hansen, opprinnelig fra Bodø og gift med Helene fra Flekkefjord.

Det ble fart på sakene da Ingulf i et hemmelig rom på hybelen sin i Strindveien (i krysset med Overlege Kindts gate) fant en liste med navn på motstandsfolk i Trondheim (som lå igjen etter den forrige hybelboeren som jeg tror hadde flyktet allerede). Han fortalte om lista til Harald Hansen og da ble det viktig at Ingulf kom seg av gårde så snart som mulig fordi han visste for mye. Det var vel i september 1944. Han flyktet også med Leif Halvorsen som han gikk sammen med på kjemistudiet. Flukten gikk via Meråker og over fjellet til Sverige. Etter frigjøringen kom han til Norge fra England og tjenestegjorde med minefjerning ved Bodø. De brukte tyske soldater til å lete opp minene. Han gjenopptok studiene litt ut på høsten 1945,